

DENNIS
LEHANE

ZMIZELÝ SVĚT

Nakladatelství Paseka

PŘELOŽIL DAVID PETRŮ

WORLD GONE BY
Copyright © 2015 by Dennis Lehane
All rights reserved.
Translation © David Petrů, 2017

ISBN 978-80-7432-773-5

Pro Keeks

s modrýma očima a miliardovým úsměvem

I'm driving a stolen car
On a pitch black night
And I'm telling myself I'm gonna be alright.

— BRUCE SPRINGSTEEN: STOLEN CAR

PROLOG

PROSINEC 1942

Než je rozdělila jejich vlastní malá válka, semkli se všichni k podpoře té velké války. Bylo to rok po Pearl Harboru a sešli se ve Versailleském sále hotelu Palace na Bayshore Drive v Tampě, aby vybrali peníze pro vojenské jednotky působící na evropských bojištích. Šlo o společenskou akci se zajištěným občerstvením a večer byl suchý a příjemně chladný.

O půl roku později, mnohem dusnějšího večera začátkem května, jistý novinář z kriminalistického zpravodajství *Tampa Tribune* narazil na fotografie právě z této akce. Zarazilo ho, kolik lidí, o nichž v poslední době sám psal, protože buďto někoho zabili, nebo byli sami zabiti, se onoho benefičního večírku zúčastnilo.

Napadlo ho, že by to mohlo být téma na článek, šéfredaktor však nesouhlasil. Vždyť se podívejte, přesvědčoval ho novinář, *podívejte se*. Tuhle u baru stojí Dion Bartolo společně s Ricem DiGiacomem. A tady? Vsadil bych se, že tenhle mužik v klobouku je sám Meyer Lansky. Tuhle – vidíte toho chlapa, co se baví s tou těhotnou ženskou? Ten skončil v březnu v márnici. A tady – starosta s manželkou debatují s Joem Coughlinem. Na téhle fotce je znovu Joe Coughlin, potřásá si rukou s černošským gangsterem Montothem Dixem. „Joe z Bostonu“, kterého se za celý život povedlo vyfotit jen párkrát, a tady ho máme hned na dvou snímcích. Tenhle chlap s cigaretou vedle té dámy v bílém? Po smrti. A tenhle taky. A tady na parketu, ten chlap v tom bílém smokinku? Je z něj mrzák.

Šéfe, naléhal novinář, byli tam ten večer všichni pohromadě.

Šéfredaktor opáčil, že Tampa je maloměsto, které se jen vydává za něco většího. Lidi se tu potkávají v jednom kuse. Šlo o benefiční akci na podporu válečného úsilí – pro zahálčivé boháče *cause de rigueur*, která přitáhla každého, kdo něco znamenal. Upozornil mladého, zbrklého reportéra, že spousta dalších lidí, kteří se onoho večírku zúčastnili – dvě slavné zpěvačky, jeden baseballista, tři rozhlasoví herci z nejpopulárnějších rozhlasových seriálů ve městě, ředitel První floridské banky, předseda společnosti Gramercy Pewter, nemluvě o P. Edsonu Haffovi, vydavateli jejich vlastního deníku –, nemá s onou vlnou krveprolití, která se v březnu zvedla a poskvřnila dobré jméno města, vůbec nic společného.

Novinář ještě chvíli protestoval, ale když zjistil, že šéfredaktor je v této otázce neoblomný, raději se vrátil k prověřování zvěsti o tom, že doky v tamském přístavu infiltrovali němečtí špioni. O měsíc později byl povolán k armádě. Fotografie zůstaly v archivech *Tampa Tribune* ještě dlouho poté, co všichni, kdo na nich byli zachyceni, opustili tento svět.

Novinář, který o dva roky později zemřel na pláži u Anzia, nemohl tušit, že šéfredaktor, jenž ho nakonec přežil o třicet let, než podlehl infarktu, měl přísně zakázáno pustit do novin cokoli, co se týkalo Bartolovy mafiánské rodiny, Josepha Coughlina či tamského starosty, spořádaného mladého muže ze spořádané tamské rodiny. Město už bylo pošpiněno víc než dost, sdělili mu z vyšších míst.

Účastníci onoho prosincového večírku se všichni, podle svého nejlepšího vědomí, angažovali ve zcela nevinném spolku na podporu vojáků bojujících za oceánem.

Benefiční akci uspořádal podnikatel Joseph Coughlin, protože mnozí z jeho bývalých zaměstnanců z vlastní vůle narukovali nebo byli odvedeni.

Tombolu vedl Vincent Imbruglia, který měl sám ve válce dva bratry – jednoho v Pacifiku a druhého kdesi v Evropě, ač nikdo

netušil, kde přesně. Hlavní cenou byly dvě vstupenky do první řady na Sinatrův koncert, který se měl koncem měsíce konat v newyorském divadle Paramount, a dvě jízdenky do kupé první třídy ve vlaku Tamiami Champion. Lístky si koupili všichni, přestože většina předpokládala, že je tombola zmanipulovaná tak, aby vyhrála starostova manželka, velká Sinatrova fanynka.

Kmotr Dion Bartolo se na parketu předváděl figurami, jež mu v mládí vynesly mnohá ocenění. Zároveň poskytl matkám a dcerám těch nejváženějších tamských rodin historky, které budou vyprávět ještě vnučatům. („Chlap, který tancoval s takovým šarmem, určitě nemohl být tak špatný, jak se o něm říkalo.“)

Rico DiGiacomo, nejzářivější hvězda tamského podsvětí, dorazil s bratrem Freddyem a milovanou matkou a jeho nebezpečné kouzlo přebil pouze Montooth Dix, nebývale vytáhlý černochoch, jemuž na výšce přidával ještě cylindr sladěný se smokinkem. Většina tamské smetánky nikdy nezažila, že by se černochoch objevil ve společnosti bez podnosu v rukou, ale Montooth Dix se davem bělochů nesl, jako by očekával, že budou oni obsluhovat jeho.

Na večírku se sešli hosté tak vážení, že nikdo nelitoval své účasti, a zároveň hosté tak nebezpeční, že se o něm mluvilo až do konce sezony. Joe Coughlin dokázal dát dohromady elity města s jeho démony a zařídit to tak, aby všechno vypadalo jako náramný špás. K tomu mu samozřejmě napomohlo, že ač v minulosti údajně sám býval gangsterem, a poměrně mocným, podařilo se mu ze života v podsvětí vymanit. Patřil k největším přispěvatelům na charitu v západní části střední Floridy a pomohl bezpočtu nemocnic, chudinských jídelen, knihoven a útulků. A pokud bylo něco pravdy i na zvěstech, že svou kriminální minulost přece jen nenechal tak docela za sebou, inu, kdo by člověku vyčítal trochu věrnosti těm, již ho provázeli na cestě vzhůru. Pokud si někteří ze shromážděných magnátů, továrníků a stavařů přáli zklidnit nepokoje mezi dělníky nebo vyčistit neprůchodné dodavatelské trasy,

věděli, na koho se obrátit. Joe Coughlin byl v tomto městě mostem mezi tím, co se hlásalo na veřejnosti, a tím, jak se toho dosahovalo v soukromí. Kdykoli pořádal večírek, každý chtěl přijít už jen proto, aby viděl, kdo všechno se na něm objeví.

Joe sám přikládal oslavám právě jen tento a o nic větší význam. Když člověk uspořádá večírek, na kterém se lepší společnost mísí s pouličními gangstery a soudci klábosí s mafiánskými bossy, jako by se nikdy dřív nesetkali, ať už v soudní síni, nebo někde v zákulisí, když se ukáže farář od Nejsvětějšího srdce a požehná celému sálu, načež začne nasávat se stejným gustem jako všichni ostatní, když Vanessa Belgraveová, hezká, ale nepřístupná manželka starosty, v děkovném gestu pozvedne sklenku Joeovým směrem a černoch tak hrozivého vzezření jako Montooth Dix dokáže bavit skupinku prudérních starých bělochů historkami o svých eskapádách v první světové válce a za celou dobu nikdo nezaznamená žádné opilecké faux pas ani jediné popuzené slovo, pak lze takový večírek označit nejen za úspěch, ale dost možná rovnou za největší úspěch sezony.

Jediný náznak problémů Joe zaznamenal ve chvíli, kdy vyšel na zadní trávník, aby se nadýchal čerstvého vzduchu, a všiml si toho kluka. Pobíhal ze stínu do stínu na opačném konci trávníku. Uhýbal sem a tam, jako by hrál na honěnou s dalšími kluky. Jenže tam žádní další kluci nebyli. Soudě podle výšky a postavy mu mohlo být tak šest nebo sedm let. Doširoka rozpažil, začal vrčet jako vrtule a následně jako letecký motor. Udělal z rukou křídla, proháněl se podél řady stromů a vrčel: „V-rúúúúúúúúúú. V-rúúúúúúúúúú.“

Joe chvíli uvažoval, co mu na tom klukovi nehraje – kromě toho, že jde o jediné dítě na večírku plném dospělých –, a pak si všiml, že věci, které má na sobě, už dobře deset let nikdo nenosí. Vlastně spíš dvacet; Joe si byl poměrně jistý, že kluk má podkasané krátké kalhoty a takovou tu velkou kšiltovku, jaké kluci nosili v době, kdy byl on sám v jeho letech.

Chlapec byl příliš daleko na to, aby mu pořádně viděl do obličeje, ale měl zvláštní pocit, že i kdyby přišel blíž, nijak by mu to nepomohlo. I z této vzdálenosti bylo zřejmé, že klukova tvář je neproniknutelně prázdná.

Joe opustil dlážděné nádvoří a vykročil přes trávník. Chlapec si nadále hrál na letadlo, vběhl do stínů za trávníkem a zmizel mezi stromy. Joe slyšel, jak kdesi ve tmě stále vrčí.

Byl už v polovině cesty přes trávník, když po jeho pravici kdosi zašeptal: „Psst. Pane Coughline?“

Joe zajel rukou k derringeru uhnížděnému v pouzdře na kříži; obvykle tenhle typ pistole nepoužíval, ale na podobné společenské akce mu připadal vhodnější.

„To jsem já,“ ozval se Bobo Frechetti a vystoupil z úkrytu za velkým fíkovníkem rostoucím na okraji trávníku.

Joe spustil ruku podél těla. „Bobo, jak se má kluk?“

„Máme se fajn, pane Coughline. Co vy?“

„Výtečně.“ Joe pohlédl ke skupince stromů; viděl jen tmu. Chlapce už tam vzadu nebylo slyšet. „Kdo si přivedl děcko?“ zeptal se Boba.

„Cože?“

„Toho kluka.“ Joe ukázal. „Toho, co si tamhle hrál na letadlo.“ Bobo na něj jen zíral.

„Tys toho kluka neviděl?“ Joe znovu ukázal do tmy.

Bobo zavrtěl hlavou, sundal si klobouk a sevřel ho v prstech. Měl tak drobnou postavu, že mu dodneška všichni ochotně věřili, že býval žokejem. „Slyšel jste, že někdo vybílil sejf v tom kamenolomu u Lutzu?“

Joe zavrtěl hlavou, ačkoli věděl, že Bobo mluví o trezoru Bay Palms Aggregate, dceřiné firmy jedné z dopravních společností Dionova impéria, z něhož kdosi ukradl šest tisíc dolarů.

„Já ani můj parťák jsme neměli tucha, že to patří Vincentu Imbrugliovi.“ Bobo zamával rukou, jako když rozhodčí ukazuje, že hráč získal domácí metu. „Ani tucha.“

Tenhle pocit Joe znal. Jeho životní cestu předurčilo, když společně s Dionem Bartolem, tehdy ještě s mlíkem na bradě,

vyloupili jisté hráčské doupě, a přitom nevěděli, že patří známému gangsterovi.

„To není žádná velká tragédie.“ Joe si zapálil cigaretu a nabídl krabičku drobnému kasaři. „Prostě ty peníze vraťte.“

„To jsme zkoušeli.“ Bobo si vzal cigaretu, připálil si od Joea a kývnutím poděkoval. „Můj parťák... znáte Phila?“

Phil Cantor. Kvůli obřímú nosu přezdíváný „Zobák“ Phil. Joe přikývl.

„Phil šel za Vincentem. Pověděl mu, že to byl omyl. Že ty peníze máme a že mu je hned vrátíme. Víte, co udělal Vincent?“

Joe zavrtěl hlavou, přestože odpověď tušil.

„Strčil Phila do silnice, hajzl. Přímo na Lafayette Street, za bílýho dne. Phil narazil do kapoty chevroletu a odlítl od ní jako kulečnicková koule při ostrým rozstřelu. Rozdrcenej bok, kolena v prdeli, sdrátovaná čelist. A jak tam ležel uprostřed Lafayette Street, Vincent mu povídá: ‚Dlužíte nám dvojnásobek. Máte tejden.‘ A plivnul na něj. Co je to za prase, že plive na lidi? To mi řekněte, pane Coughline. Natož na člověka, kterej celej polámanej leží na ulici?“

Joe zavrtěl hlavou, potom zvedl dlaně. „Co s tím můžu dělat?“

Bobo mu předal papírovou tašku. „Je to všechno tam.“

„Původní částka, nebo dvojnásobek, o který Vincent žádal?“

Bobo odvrátil zrak, chvíli se rozhlížel po stromech a nakonec pohlédl zpátky na Joea. „Vy s těmahle lidma umíte mluvit. Vy nejste jako oni. Vy jim dokážete vysvětlit, že jsme udělali chybu a můj parťák je teď minimálně na měsíc v nemocnici. Což mi přijde jako vysoká cena. Zvládl byste to?“

Joe chvíli mlčky kouřil. „Pokud tě z téhle kaše vytáhnu –“

Bobo ho popadl za ruku a políbil ji, vlastně z větší části spíš Joeovy hodinky.

„Pokud.“ Joe ruku odtáhl. „Co pro mě uděláš?“

„Co si budete přát.“

Joe pohlédl na tašku. „Je to tu všechno?“

„Do posledního dolaru.“

Joe znovu potáhl a potom pomalu vydechl kouř. Čekal, kdy se vrátí ten kluk nebo aspoň jeho hlas, ale vypadalo to, že mezi stromy nikdo není.

Podíval se na Boba a řekl: „Platí.“

„Platí? Ježkovy oči. Platí?“

Joe přikývl. „Ale nic není zadarmo, Bobo.“

„Já vím. Já vím. Děkuju, děkuju.“

„Jestli tě někdy o něco požádám...“ Přistoupil blíž. „... ať je to *cokoli*, bez řečí se na to vrhneš. Rozumíš?“

„Naprosto, pane Coughline. Naprosto.“

„A jestli mě podrazíš...“

„Nepodrazím, nepodrazím.“

„Tak na tebe uvalím kletbu. A ne ledajakou. Znáš v Havaně jednoho šamana. A ten nikdy nezklame.“

Bobo, jako spousta chlapů, kteří vyrůstali v okolí dostihové dráhy, byl silně pověřčivý. Zvedl před Joea prázdné dlaně.

„S tím si vůbec nemusíte dělat starosti.“

„To nebude žádné trapné zaříkání jako od nějaké kníraté italské báby z New Jersey.“

„Se mnou si nemusíte dělat starosti. Já svůj dluh splatím.“

„Tohle bude kletba haitského šamana z Kuby. Ta bude pronásledovat ještě tvoje děti.“

„Přísahám.“ Zahleděl se na Joea a čelo a víčka mu pokryl čerstvý pot. „Ať se na místě propadnu, jestli lžu.“

„Ale to bychom nechtěli, Bobo,“ poplácal ho Joe po tváři.

„Pak bys mi totiž nemohl nic splatit.“

Vincent Imbruglia měl našlápnuto na to, stát se brzy kapitánem, přestože o tom sám ještě nevěděl a přestože to Joeovi nepřipadalo jako nejlepší nápad. Jenže časy byly zlé, některý z jejich nejlepších mužů museli odejít do války a chlapů schopných slušně vydělávat se začínalo nedostávat, takže Vincenta čekalo příští měsíc povýšení. Do té doby však stále

pracoval pro Enrica „Rica“ DiGiacoma, což znamenalo, že peníze ukradené z kamenolamačské firmy ve skutečnosti patřily Ricovi.

Joe našel Rica u baru. Podstrčil mu tašku s penězi a vysvětlil situaci.

Rico usrkával drink, a když mu Joe vylíčil, jak dopadl chudák Zobák Phil, zamračil se.

„Ten vůl ho hodil pod auto?“

„Přesně tak.“ Joe si také srkl drinku.

„Co je kurva tohle za chování?“

„Moje slova.“

„To se neumí trochu ovládat?“

„Zjevně ne.“

Rico o tom chvíli přemýšlel a pak koupil další rundu. „Připadá mi, že za ten prohřešek už zaplatili i s úrokama. Řekni Bobovi, že po něm nikdo nepůjde, ale ať se nějakou dobu neukazuje v našich barech. Ať všichni trochu vychladnou. A tomu pitomci přerazil čelist, jo?“

Joe přikývl. „Aspoň mi to tak povídal.“

„Škoda že to nebyl nos. Třeba by se mu to v něm, já nevím, nějak přestavělo a člověk už by neměl pocit, že se pámbu ožral a dal Philovi místo nosu loket.“ Odmlčel se a rozhlédl se po sále. „Tohle je parádní večírek, šéfe.“

„Já už nejsem tvůj šéf,“ namítl Joe. „Nejsem ničím šéf.“

Rico krátce nadzdvihl obočí, aby dal najevo, že to bere na vědomí, a znovu se rozhlédl kolem sebe. „Ale stejně je to extratřída. *Salud.*“

Joe pohlédl na parket, na všechny ty šviháky tančící s někdejšími vyhlášenými kráskami – lesk, až oči přecházely. Vtom znovu spatřil toho kluka, nebo se mu přinejmenším zdálo, že zahlédl, jak se mihl uprostřed reje večerních šatů a zdobených sukní s krinolínami. Byl otočený opačným směrem, vzadu na hlavě mu trčel pramen neposlušných vlasů, čepici už neměl, ale ty podkasané kalhoty pořád ano.

A pak tam najednou zase nebyl.

Joe postavil sklenku stranou a v duchu si přísahal, že už do konce večera nečichne k alkoholu.

Později na benefiční akci vzpomínal jako na „poslední večírek“, na závěrečnou párty, než se všechno začalo řídit vstříc tomu nelítostnému březnu.

V tu chvíli to však byla prostě jen skvělá jízda.